

Posudek oponenta bakalářské práce

Název práce: Školské piaristické divadlo

Autorka: Milena Nečesaná

Vedoucí práce: doc. Jaroslav Provazník

Téma práce je poměrně neobvyklé vzhledem k autorčině studijnímu zaměření. Práce nás zavede do dějin, a to nejen dějin pedagogiky, ale i dějin divadla, literatury, církve. Prvotní rozpaky a otázka, proč právě toto téma, při čtení práce mizí. Autorka prokazuje velké zaujetí pro téma, provází nás jím bez ideologických nálepek, předsudků. Její pohled na dějin školského divadla v našich zemích, konkrétně na dějiny školského divadla piaristického, je objektivní, věcný, opírá se o studium literatury, její analýzu, srovnání. Autorka sama rezignuje na analýzu pramenů, ale vzhledem k tomu, že se jedná o práci bakalářskou, je prostudovaná literatura a autorčino teoretické zázemí zcela dostatečné. *Pokud by však autorka byla schopna zhodnotit dostupné prameny, nikoli pouze literaturu sekundární, jistě by to bylo zajímavé téma pro obhajobu. Tuto otázku však vnímám jen jako možnou, není třeba na ni obhajobu stavět.*

Kompozice práce je logická – autorka nás nejprve stručně seznamuje s dějinami piaristického řádu, dále s piaristickým školským systémem a v závěrečných kapitolách se samotným piaristickým školským divadlem. Bylo by jistě zajímavé porovnat téma školního divadla napříč tehdejšími vzděláváními v řádech (zajímavé by bylo jistě srovnání s divadlem jezuitským), ovšem opět bychom překročili požadavky na bakalářskou práci. Autorka si je vědoma zacílení práce, nečiní velké odbočky, analýzy, nikoli však proto, že by je téma samotné neuneslo, ale proto, že si je vědoma rozsahu práce, jí dostupné literatury. I takto „úsporně“ pojaté téma je však autorkou zpracováno fundovaně. Přesto však na některých místech práce mohla počítat autorka i se čtenářem méně poučeným, zejména při vysvětlování některých termínů, historismů apod. Myslím, že termíny jako pronuncice, periocha nejsou zcela běžné, termín akademie má jistě jiný historický obsah nežli akademie dnešní apod.

Autorka sama se hlásí k jakémusi pozitivistickému charakteru práce – sama na s. 7 píše: „Cílem mé práce není soudit a objevovat nepoznané. Cílem je prostudováním a analýzou literatury podat ucelený pohled na úlohu a význam divadla ve školském systému piaristického řádu během jeho působení v českých zemích, pokusit se najít aplikaci pedagogických postupů piaristů v soudobé škole.“ Přesto se na některých místech hodnocení objevuje. *Bylo by dobré, kdyby jedno z nich autorka argumentačně vysvětlila při obhajobě. Jde o větu na s. 18: „Pětadvacet let tereziánských reforem se na stavu školství neblaze podepsalo.“*

Pro obhajobu práce by také bylo dobré, kdyby se autorka vrátila k poslední větě výše zmíněného zacílení práce („... pokusit se najít aplikaci pedagogických postupů piaristů v soudobé /tedy tehdejší nebo současné? – poz. oponenta/ škole.“). Podařilo se autorce dosáhnout tohoto cíle? Jaké jsou její závěry, zjištění.

Autorka píše i o náboženské toleranci piaristů při přijímání žáků. Bylo pěstování tolerance, výchova tolerantně smýšlejícího člověka také cílem vzdělávání piaristů? Autorka správně mluví o instrumentálnosti divadla u piaristů – divadlo je nástrojem. Nástrojem k čemu? Vnímá autorka instrumentálnost divadla i v současném pojetí divadla ve škole? Pokud ano, k čemu je instrumentem divadlo dnes?

Práce je velmi kvalitním zpracováním netradičního tématu. Myslím, že by bylo dobré uvažovat o jejím publikování.

Práce je psána bez formálních nedostatků. Práci doporučuji k obhajobě jako práci velmi zajímavou, netradiční, erudovanou.

Doporučené hodnocení: výborně

Radek Marušák

